

1.- INTERFERENCIAS LINGÜÍSTICAS GALEGO-CASTELÁN.

A convivencia de dúas linguas nun mesmo territorio provoca que se produzan interferencias en todos os niveis da lingua aínda que en diferentes graos. O caso do galego e do castelán, linguas que comparten territorio lingüístico en Galicia, no é unha excepción. As distorsións que se producen en ambas as dúas linguas non son só do castelán (lingua dominante), sobre o galego (lingua dominada), senón que tamén se dan no outro sentido, e afectan a todos os niveis da lingua.

É no nivel fonético onde as interferencias do castelán no galego son menores e moi recentes.

Na morfoloxía e na sintaxe é onde máis interferencias se producen do castelán sobre o galego. Na morfoloxía nominal, as interferencias prodúcense na formación incorrecta do xénero de moitos substantivos invariabeis (*a nariz), *a mel) e do número (*leies,*reies), sobre todo nas palabras rematadas en ditongo.

Foi no léxico onde se produciu unha presenza máis forte da pegada do castelán. Nas palabras que teñen un sinónimo semellante á forma castelá adóitase empregar erroneamente esta forma sobre as especificamente galegas (lágrimas-bágoas; labios-beizos). Noutros casos o que se producéu unha redución do significado da forma galega que convive coa forma castelá (*sartén-tixola; grifo-billa).

2.- VARIEDADES XEOGRÁFICAS DO GALEGO

A lingua galega mantén unha grande unidade en todo o seu territorio. Aínda así hai diferentes xeitos de falar segundo a zona xeográfica.

Os principais trazos dialectais son:

- A gheada (pronunciación aspirada do fonema /g/)
- seseo (o son da grafía z ou ce+i,e convértese en /s)
- sufixo –an/á ou –ao/á: irmán/irmao, man/mao
- plural das palabras rematadas en –n: algúns/algús/alguis

Así temos tres zonas dialectais dentro da xeografía do galego:

- Galego occidental: seseo, gheada, sufixo –an, plural –ns (cosiña, ghatto, algúns)
- Galego central: sufixo –ao, plural –s (irmao, mao, algús, camiós)
- Galego oriental: plural –is, sufixo –in (camiois, camín –por camiño-)

3.- Procedementos de cohesión por substitución

A repetición dunha mesma palabra nun texto pode derivar en monotonía, e denota, así mesmo, pobreza de vocabulario. Para evitalo dispomos de variados recursos polos cales utilizamos outras palabras coas que garda relacións significativas e que non alteran ó substituíren a comprensión do texto e achegan cohesión, son:

Os **deícticos**: Os pronomes persoais, demostrativos, posesivos e adverbios absolutos de lugar e de tempo, realizan a función deíctica cando se refiren a aquilo que non está no texto senón no contexto.

Os **fóricos**: Os pronomes persoais, demostrativos, posesivos de terceira persoa, relativos, cuantificadores, indefinidos e adverbios relativos, cando o elemento substituído está presente no texto.

A **sinonimia**: sinónimos

Os **eufemismos**, perífrases e metáforas.

4.- Verbos: **andar, comer, partir, ser, estar, dar, ir, ver** (preguntáranse tempos completos)

[Conxugador en liña para os verbos](#)

5.- Uso de v/b: Exemplos de uso do v/b: - baleiro, orballo, bolboreta, móbil, marabilla. pobo, goberno... (compostos e derivados dos anteriores)

- avó, avogado, voda, varrer, vasoira, ouvear, esvarar, pavillón, gravar, gravata, vulto, verniz, verza, covarde, esvelto, voire